

[Tholstrup.]

følge mig i mit forslag om, at andelsfabrikken får lige vilkår med de store fabrikker, og at sukkerrationeringen skal ophæves, så at den kostbare saftproduktion, der i betænkningen omtales som betydeligt dyrere end den rigtige sukkerproduktion, kan falde bort. Tidspunktet er inde til at ophæve sukkerrationeringen, og derfor bør den højtærede minister benytte denne lejlighed.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Det ærede medlem hr. Tholstrup blandede et denne sag uvedkommende moment ind i debatten, idet han rejste spørgsmålet om sukkerrationeringens beståen eller ikke-beståen. Det har naturligvis intet som helst med sukkerloven at gøre, men hører hjemme i forbindelse med vareforsyningsloven og må behandles dér. Ikke des mindre står jeg naturligvis til enhver tid til rådighed med hensyn til at give det ærede medlem svar på hans udtalelser.

Det forekommer mig højst ejendommeligt, at det ærede medlem kan fastholde det ønskværdige i, at sukkerrationeringen ophæves, hvis han kender de tal, valutamæssigt og produktionsmæssigt, der ligger til grund for regeringens dispositioner på dette punkt. Det ærede medlem kan ikke være ukendt med, at det danske samfund af det sidste års sukkerhøst har eksporteret 17 000 t sukker mod dollars. Det kan ikke være det ærede medlem ukendt, at leverancer fra Norge af vigtige råvarer som kalksalpeter til landbruget — enhver landmand ved, hvor vigtige disse norske tilførsler af kalksalpeter er, og at tilførsel af en vare som hvalolie er af stor betydning for margarineindustrien — er beroende på, at vi er i stand til at levere Norge sukker. Det kan heller ikke være det ærede medlem ukendt, at vi på tilsvarende vis får vigtige varer af stor betydning for produktionen, beskæftigelsen og genopbygningen fra Sverige mod levering af sukker. Det kan heller ikke være det ærede medlem ukendt, at Danmarks sterlingsituation i øjeblikket er noget anstrengt, men at ganske betydelige beløb i et økonomisk gunstigt bytteforhold tilgår Danmark i sterling ved hjælp af eksport af sukkevare til Storbritannien.

På denne baggrund vil det være meget uforsvarligt at ophæve sukkerrationeringen.

Jeg har flere gange i det høje ting haft lejlighed til at komme ind på dette spørgsmål og har erkendt, at sukkerrationeringen er en byrde for vore husmødre, og at især sylte-sukkerationen har været for knap, og jeg har flere gange meddelt, at vi har tilrettelagt sukkerprogrammet for indeværende sukkerår således, at det skulle være muligt til sommer at give husmødrene 4 kg syltesukker pro persona, og jeg vil formode, at en ration af denne størrelse vil lette situationen, selvom det naturligvis ikke løser problemet.

Jeg vil med alle disse bemærkninger in mente tillade mig at stemple det ærede medlems forslag om sukkerrationeringens ophævelse, der altså overhovedet ikke hører hjemme under denne debat, som uforsvarligt, som saglig ubegrundet.

Det er jo rigtigt, som det ærede medlem siger, at sukkersaftproduktionen måtte falde væk, hvis rationeringen blev ophævet. Det er vel også rigtigt, at denne saftproduktion er økonomisk irrational, men vi må bedømme forholdene efter deres rette dimensioner, og jeg tror, at ulemperne ved saftproduktion, som iøvrigt er stærkt nedadgående, er at betragte som et mindre onde i forhold til de valutafordele, sukkerrationeringen tilfører landet. Det er jo valutafordele, som både sukkerroedyrkere, vore sukkerfabrikker, arbejderne dér og ikke mindst de danske husmødre har bidraget til.

Det ærede medlem hr. Tholstrup var endvidere inde på betragtninger over, hvad der skulle ske, såfremt vi senere blev nødt til at begrænse det sukkerroearal, der kunne dyrkes. Det er jo en situation, vi ikke i øjeblikket har grund til at regne med som umiddelbart forestående, men naturligvis kan den komme til at foreligge. Jeg skal kun sige, at den normale fremgangsmåde jo er den, at handelsministeriet i så fald fastsætter det samlede areal, men ikke direkte har noget med fordelingen af dette areal at gøre. Det ordner fabrikkerne selv, og de plejer at gøre det på den måde, at det forrige års dyrkere har dyrkningsretten, uanset om det er gamle eller nye dyrkere. Det må vel i og for sig anses for en rimelig ordning. Om den skal følges, når en ny situation opstår, eller om andre og endnu bedre retningslinier skulle kunne tænkes, skal jeg ved denne lejlighed lade være usagt.